

РЕШЕНИЕ

№ 5845

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7312** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. М. М., чрез процесуалния му представител адв. Т. Г., срещу Решение от 14.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав, по НАХД № 1477/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-022198/16.12.2020 г., издадено от началник група към Отдел „Пътна полиция“ Столичната дирекция на вътрешните работи (ОПП - СДВР), с което на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Касаторът оспорва решението като неправилно постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила и при явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН. Касаторът твърди, че въззивната инстанция не е изпълнила процесуалното си задължение да установи всички факти от значение за спора и да установи в цялост действителната фактическа обстановка. Сочи, че в проведеното административно-наказателно производство са допуснати нарушения на чл. 10 от Наредба №8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за

използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена от министъра на вътрешните работи /Наредбата/, изразяващи се в липса на изискуеми реквизити в протокола, липса на информация относно точното местонахождение на мястото за контрол с приложена снимка на разположението на уреда, вида на АТСС, разположението на АТСС спрямо посоката на движение на контролираните МПС, наличието на съответните ограничителни знаци. Моли съдът да отмени решението на въззивния съд, както и потвърденото с него наказателно постановление, алтернативно делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Претендират се разноски.

Ответникът Отдел "Пътна полиция"- СДВР не представя писмен отговор по касационната жалба, не участва с представител при разглеждане на делото, нито писмено изразява становище в касационното производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно. На 11.10.2020 г., в 15:36 ч. С. М. управлявал собствения си лек автомобил марка „Сааб“, модел "93", с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока на движение от [населено място] към [улица], като до № 271 при ограничение на скоростта 50 км/ч, М. управлявал автомобила си със скорост от 103 км/ч. Нарушението било установено с мобилна система за видеоконтрол "TFR1-M" с № 653, представляваща одобрен тип средство за измерване. След установяване, че собственик на лек автомобил марка „Сааб“, модел "93", с рег. [рег.номер на МПС] е С. М., същият бил поканен за явяване в служебно помещение на СДВР, за да посочи кой е управлявал автомобила на 11.10.2020г. На 04.11.2020г. касаторът се явил в служебно помещение на СДВР и попълнил декларация, в която отразил, че не може да посочи кой е управлявал автомобила му на 11.10.2020г. След като се запознал с материалите по административнонаказателната преписка, „младши автоконтрольор“ в СДВР, ОПП на 04.11.2020г., в присъствие на М. съставил АУАН № 086320, с който повдигнал против касатора административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 21 ал. 1 ЗДвП. Актът бил предявен на касатора, който вписал възраженията си.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и процесното наказателно постановление № 20-4332-022198/16.12.2020г., с което на основание чл. 182 ал. 1 т. 6 ЗДвП на М. било наложено административно наказание глоба в размер на 700, 00 /седемстотин/ лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от три месеца за нарушение на чл. 21 ал. 1 ЗДвП.

Предвид установената фактическа обстановка СРС приел, че данните по делото категорично установяват извършване на нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, с автомобила на касатора и при описаните в НП фактически обстоятелства. След преценка за законосъобразност на производството по налагане на административното наказание, СРС е приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП, които да обусловят отмяната му.

Решението е правилно.

Правилен е изводът на въззивната инстанция основан на събраните по делото

доказателства, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С. М., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак.

В разглеждания случай е установено, че касаторът е управлявал лек автомобил със скорост от 106км/ч., тоест с 56 км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар TFR1-М с № 653.

В § 6 т.65 от ДР на ЗДвП е въведена дефиниция за “автоматизирани технически средства и системи”, според която те са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

В конкретния случай, визираното нарушение е установено посредством АТСС TFR1-М № 653, за което има издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, видно от което неговия срок на валидност е 10 години от 24.02.2010г. до 24.02.2020г. Първоинстанционният съд е приел, че към датата на извършване на вмененото нарушение – 11.10.2020г. мобилната система за видеоконтрол, с която е установено превишаването на скоростта с 53 км.ч. е била одобрен тип за измерването ѝ. Този извод на съда е правилен, изведен в съответствие с нормата на материалния закон- чл.30 ал.5 от Закона за измерванията. Съгласно тази разпоредба „когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип“. Мобилната система за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на ЗИ, притежава надлежно удостоверение № 10.02.4835, издадено от БИМ и е регистрирана във водения регистър по чл.34 от ЗИ. Съдържат се и наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. Действието на презумпцията по чл.30 ал.5 от ЗИ се разпростира и върху използването на мобилна система за видеоконтрол TFR1-М № 653, тъй като тя е била в употреба към 11.10.2020г. и е отговаряла на одобрения тип.

Не се споделят доводите на касатора за нарушение на разпоредбата на чл. 10 от Наредба №8121з-532 от 12.05.2015г. Не се оспорва, че мобилната система за видеоконтрол е монтирана в служебен автомобил с рег. СА6403ММ, като видно от снимковия материал са отразени точно координатите на нарушението, в географски ширина и дължина, при това в границите на контролирания участък, при максимално разрешена скорост за същия от 50 км/ч. За удостоверяване на последното са приложени протокол за използване на АТСС и ежедневна форма на отчет. Видно от протокола, съставен от обслужващия полицейски служител, са посочени точното място за контрол и посоката, в която е осъществяван, въведеният за контролирания участък скоростен режим, режимът на измерване, идентификация.

Законосъобразно в обжалвания акт е прието още, че както АУАН, така и НП отговарят на изискуемото в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН съдържание. В тази насока не се споделя становището на касационния жалбоподател, че липсата на описание на доказателствата, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН съществено е ограничило правото

на защита на санкционираното лице. В посочените актове се съдържат по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така че това да е възпрепятствало касатора М. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото, където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по смисъла на чл. 42 т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Касаторът е упражнил правата си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, като е възразил срещу съставения АУАН.

По съществото на спора районният съд правилно е постановил, че НП № 20-4332-022198/16.12.2020г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви са подробни и обосновани, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.21 ал. 1 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенния съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат преповтаряни.

Наказателното постановление е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 1, б. “а” във вр. с ал. 2 ЗАНН, предвид представената по делото Заповед рег. № 8121з-515/ 14. 05. 2018 г., издадена от министъра на вътрешните работи, в която и началниците на групи към ОПП са определени да издават наказателни постановления по ЗДвП.

Безспорно е установено извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Ответникът е издал АУАН и НП в съответствие с материалния закон - чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който „при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 км./ч за населено място”.

Вярно е, че тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 103, ал. 1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП органът се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното - чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тъй като тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно – за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС са

приети писмени доказателства, които непротиворечиво обосновават правния извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

По изложените съображения, настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид това и на основание чл. 222, ал. 2, от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд – София град, XII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14. 06. 2021 г., постановено по НАХД № 1477/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.